

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1775	Ἦψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί συμβολίζει ὁ σταυρός (α')

Ὁ σταυρός, ἀγαπητοί μου, τὸ ὀδυνηρὸ ξύλο ποῦ ἐπάνω του ἀτιμασμένος ξεψύχησε ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶνε τὸ ζωηρότερο **ἔμβλημα τῆς αἰώνιου ἀγάπης** τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεὸς ποτέ δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπο. Ὅπου κι ἂν στρέψουμε τὸ βλέμμα **στὴ φύσι**, θὰ δοῦμε τὴν ἀγάπη του. Τυφλοὶ καὶ κουφοὶ καὶ ἀναίσθητοι αὐτοὶ ποῦ δὲν τὴ βλέπουν. Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, οἱ αὔρες καὶ οἱ ζέφυροι, τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν, τὰ κύματα τῶν θαλασσῶν, τὰ χιόνια στὶς κορυφές, οἱ θησαυροὶ τῶν ὠκεανῶν, τὰ πολύτιμα μέταλλα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, τὰ πολύχρωμα εὐωδιαστὰ ἄνθη, οἱ γλυκοὶ καρποὶ τῶν δέντρων, οἱ μέλισσες, τὰ ἀρνάκια, τὰ πουλιά, τὰ ψάρια, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τὰ ἄστρα, οἱ γαλαξίες... ὅλα κηρύττουν μυστικά, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ. Καὶ ὄχι μόνο τὰ μεγάλα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλάχιστα τῆς δημιουργίας· μιὰ σταγόνα, ἓνα φύλλο, ἓνα μόριο τῆς ὕλης, ποῦ βλέπουμε στὸ μικροσκόπιο, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὰ ρωτήσουμε κι αὐτὰ νὰ μᾶς ἀπαντήσουν, θ' ἀκούγαμε μὲ μία μυριόστομη φωνὴ νὰ ὑμνοῦν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ποῦ θέλει νὰ τὸν βλέπῃ νὰ ζῆ μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὰν μυστικὴ ἀόρατη ἀλυσιδα **συγκρατεῖ τὴ δημιουργία**, δὲν τὴν ἀφήνει νὰ διαλυθῇ, νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου, τὴν χαλιναγωγεῖ, τὴν ῥυθμίζει νὰ λειτουργῇ εὐεργετικά γι' αὐτόν. Τὰ πάντα ἀποτελοῦν μιὰ ὑπέροχη ἁρμονία, ποῦ ἔκανε τὸν Δαυὶδ νὰ ψάλλῃ· «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι· πῦρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ· τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι κέδροι· τὰ θηρία καὶ*

πάντα τὰ κτήνη, ἐρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά» (Ψαλμ. 148,7-10). Ὁ ἥλιος π.χ. ἀνατέλλει καὶ δύει σὲ ὠρισμένη ὥρα. «*Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ*» (Ἐ.ἀ. 103,19-20). Ἡ τροχιά τῆς γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο εἶνε καθωρισμένη. Ἡ ἀπόστασι τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴ γῆ στὶς διάφορες ἐποχές τοῦ ἔτους εἶνε κι αὐτὴ καθωρισμένη. Ὅλα καθωρισμένα ἀπὸ τὸν πανάγαθο Δημιουργό! Ἄλλ' ἐὰν Ἐκεῖνος, δυσαρεστημένος γιὰ τὸν ἠθικὸ ἐκτροχιασμὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ νόμο του, ὑποθέσουμε ὅτι διέταζε τὸν ἥλιο ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ γῆ, τί θὰ γινόταν; Τότε ὁ ἥλιος θὰ φαινόταν σὰν ἓνα μικρὸ ἀστέρι, ἡ γῆ θὰ βυθιζόταν στὸ σκοτάδι, ὅλα θὰ πάγωναν καὶ ἡ ζωὴ θὰ νεκρωνόταν. Ἄν πάλι ὁ ἥλιος ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν Πλάστη ἀντίθετη διαταγή, νὰ πλησιάσῃ τὴ γῆ, τί θὰ γινόταν; Ὁ ἥλιος θὰ φαινόταν τετραπλάσιος καὶ πενταπλάσιος ἀπ' ὅ,τι τώρα, οἱ ἀκτίνες του θὰ ἔλειωναν καὶ τὰ σκληρότερα μέταλλα, οἱ ποταμοὶ θὰ στέγγωναν, οἱ ὠκεανοὶ θὰ ἐξατμίζονταν, ἡ γῆ θὰ ψηνόταν σὰν τὸ τοῦβλο μέσα στὸ καμίνι, οἱ ἄνθρωποι θὰ κρύβονταν στὰ σπήλαια τῆς γῆς καὶ διψασμένοι θὰ ἔγλειφαν τὰ ὑγρὰ τοιχώματα γιὰ λίγη δροσιά...

Ἄλλὰ, ἄνθρωποι, μὴν ἀνησυχεῖτε καὶ μὴν ταραζεστε. Ὁ ἥλιος μένει στὴ θέσι του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ στέλνῃ κάθημερινῶς ἑκατομμύρια - δισεκατομμύρια κιλοβάτ στὴν ἀχάριστη γῆ. Καὶ ὁ Κύριός του, ἀντὶ γι' αὐτά, εἰσπράττει... βλαστήμιες, φρικτὲς βλαστήμιες. **Ἦ Κύριε, πόσο ἐλεήμων εἶσαι!** ἐξακολουθεῖς νὰ ἀνατέλλῃς τὸν ἥλιο σου «*ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς*» καὶ νὰ βρέχῃς «*ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους*» (Ματθ. 5,45).

Θαυμαστὴ ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς ὅπως ἐκδηλώνεται στὴ φύσι. Ἄλλ' ὅσο θαυμαστὴ κι ἂν εἶνε, φαίνεται μικρὴ, πολὺ μικρὴ, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἀγάπη ποῦ ἐκδηλώθηκε **στὴ χάρι**, δηλαδὴ στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου.

ου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποιά γλῶσσα θὰ μπορέση νὰ ὑμνήση τὴν ἀγάπη αὐτή; Ἄνοιξε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀγία Γραφή καὶ μελετήστε μὲ προσοχὴ δύο ῥητὰ ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὸ ἓνα εἶνε τοῦ Κυρίου· «*Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰω. 3,16). Τὸ ἄλλο ῥητὸ εἶνε τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «*Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ*» (Γαλ. 6,14). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, σχολιάζοντας τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, κηρύττει· Οὔτε ὁ οὐρανὸς οὔτε ἡ γῆ οὔτε ἡ θάλασσα οὔτε ἡ δημιουργία τοῦ συμπαντος ἀπὸ τὸ μηδὲν οὔτε τίποτε ἄλλο ὑπάρχει πού ν' ἀποδεικνύη τόσο τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ὅσο ὁ σταυρὸς. Ὁ σταυρὸς εἶνε ἡ δόξα μας, ἡ δόξα τῶν κηρύκων τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ. Εἶνε ἡ ἀγάπη ὅπως φαίνεται ὄχι πλέον στὶς χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου καὶ τὰ μυροβόλα ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τὶς δροσερὲς αὔρες, τοὺς ζεφύρους καὶ τὰ λοιπὰ εὐεργετικὰ δημιουργήματα, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πού ἐκφράζεται μὲ τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ὄχι ὑπὲρ φίλων, ἀλλ' ὑπὲρ ἐχθρῶν, ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν, τῶν ἀχαρίστων καὶ βλασφημῶν ἡμῶν ἀνθρώπων (βλ. Ρωμ. 5,6-10). Ἀγάπη οὐρανομήκης. Ἀγάπη πού ξεπερνᾷ κάθε μέτρο, κάθε κατανόηση, **ἀγάπη ἐσταυρωμένη** – κάπως ἔτσι πρέπει νὰ τὴν ὀνομάσουμε.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἄναψε στὸ νοητὸ στερέωμα μεγάλο φῶς, ἓναν ἥλιο πού θὰ φωτίζει καὶ θὰ θερμαίνει καὶ θὰ ζωογονῆ κάθε καρδιά πού πιστεύει στὸν Ἐσταυρωμένο. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη συμπλέκεται τρυφερὰ καὶ σχηματίζει τὸν ἥλιο, τὸν μυστικὸ ἀστέρα τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸν **ἀστέρα τῶν ὀκτῶ ἀκτίνων**. Πῶς; Ζωγράφησε ἓνα **σταυρὸ** καὶ βάλει ἐπάνω στὸ σταυρὸ τὸ ἀρχικὸ γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, **τὸ γράμμα ΧΙ**, καὶ ἔχεις τὸ ἀκτινοβόλο ἀστέρι, τοῦ ὁποίου σύμβολο ἦταν τὸ ἀστέρι τῆς Βηθλεὲμ πού φάνηκε κατὰ τὴν ἀλησμόνητη νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου. Naί· ὁ ἀληθινὸς ἀστὴρ, πού φωτίζει, θερμαίνει, ζωογονεῖ, εἶνε ὁ Ἐσταυρωμένος! Τὸ λέει ὁ ἴδιος στὸ τέλος τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως· «*Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγὼ εἶμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος Δαυὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωῖνός*» (Ἀπ. 22,16).

Αὐτὸς ὁ ἀστὴρ, αὐτὸς ὁ ἥλιος, χαμήλωσε, ἄγγιξε τὴ γῆ, περπάτησε πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔκαψε. Δὲν ἔκαψε τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ἀλλὰ ἔφερε νέα φωτιά, πού φλογίζει ἔκτοτε τὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν. **Ἐφερε τὴν οὐρανία ἀγάπη.** Ἄνοιξε πάνω στὸ σταυρὸ τὴν ἀγκάλη του γιὰ νὰ δεχθῆ καὶ περιπτυχθῆ τὸν ἄσωτο υἱό.

Ἄνθρωπε, γιατί ταραζέσαι, γιατί μελαγχολεῖς καὶ ἀπελπίζεις; Ἡ ἀγία Τριάς σὲ ἀγαπᾷ. Μύριες οἱ ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Οἱ σταγόνες τῶν ὠκεανῶν μπορεῖ νὰ μετρηθοῦν, ἀλλὰ τὰ δείγματα, τὰ τεκμήρια, οἱ φανερὲς καὶ ἀφανεῖς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού σὲ εὐεργετεῖ δὲν ἔχουν καταμέτρηση. Ἡ ὑψίστη ὁμῶς ἀπόδειξις τῆς θείας ἀγάπης εἶνε ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ. **Ὁ Χριστὸς ἀντὶ σοῦ καὶ ὑπὲρ σοῦ**, ἰδοὺ σὲ μία σύντομη πρότασι τὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ. Ἄντι νὰ ὑψωθῆς ἐσὺ σὲ σταυρὸ, ὑψώθηκε ἐκεῖνος. Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάθης ἐσὺ ἐπάνω σὲ σταυρὸ γιὰ τὶς ἀμαρτίες σου, ἔπαθε ἐκεῖνος. Ἐπαθε, γιὰ νὰ χαρίσῃ σ' ἐσένα τὴν ἄφεσι τῶν ἀμαρτιῶν, τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία καὶ λύτρωσι. Γιατί λοιπὸν ταραζέσαι; Ποιά εἶνε τὰ ἀμαρτήματά σου; Καὶ ἂν ἀκόμα ὁ διάβολος ἐργάσθηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ δεκαετίας καὶ ρίζωσε καὶ πύργωσε μέσα σου τὴν ἀμαρτία σὰν γρανιτένια βουνά, μὴν ἀπελπισθῆς. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἐξιλέωσις τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν δικῶν σου καὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Μία σταγόνα τοῦ αἵματός του ἔχει τέτοια λυτρωτικὴ δύναμι, ὥστε ἀρκεῖ νὰ διαλύσῃ τὸ ἀμαρτωλὸ συγκρότημα, νὰ σβήσῃ τὴν ἐνοχὴ, νὰ κηρύξῃ ἀθῶο καὶ δίκαιο ἀκόμη καὶ τὸν μεγαλύτερο ἀμαρτωλό. «*Τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας*», κηρύττει ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου (Ἰ' Ἰω. 1,7).

Δόξα στὸ Λυτρωτὴ τῶν αἰώνων, ψάλλουν χαρμόσυνα οἱ λυτρωμένοι ἀπὸ κάθε σημεῖο τῆς ὑψηλίου. Ποιὸς μπορεῖ πλέον νὰ χωρίσῃ τοὺς λυτρωμένους ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Παῦλος ἀπαντᾷ· Ἐχω ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι «*οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψώματα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν*» (Ρωμ. 8,38-39).

Ὁ σταυρὸς καταργεῖ τὴν ἐχθρα, τὸ «*μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ*» (Ἐφ. 2,14), συνάπτει τὰ διεστῶτα, ἐνώνει Θεὸ καὶ ἄνθρωπο. **Εἶνε τὸ σύμβολο τῆς θείας ἀγάπης.**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**